30 DECEMBRIE 1947-1972

ÎMPLINIRI ÎN ANII REPUBLICII

Moment din finala C.M. de la Paris 1970. Formația R.D. Germane atacă prin Senger, dar Gunesch blochează

(Urmare din pag. 1)

treceri interne și internaționale. În prezent, există comisii locale cu un larg activ, a căror experiență și autoritate determină organizarea în cele mai bune condițiuni a activității în diferite regiuni ale țării.

— **ORGANIZAREA ANUALĂ A TABERELOR PENTRU JUNIORI ȘI JUNIOARE.** Inițiate cu ani în urmă, taberele au devenit un fel de „școală" de handbal pentru cei mai tineri practicanți ai acestui sport. Prin aceste tabere, azi organizate pe baza unor principii de selecție moderne, au trecut aproape toți marii performeri de ieri și de azi ai handbalului nostru. Un fapt important : tot aci și-au făcut ucenicia unii dintre apreciații antrenori de azi, la vremea respectivă fiind doar tineri absolvenți ai I.E.F.S., cu specializarea handbal.

— **ORGANIZAREA, ÎN FIECARE AN, A UNEI CONSFĂTUIRI A ANTRENORILOR.** Transformată într-o tribună a valorificării experienței celor mai buni antrenori, această consfătuire are un larg ecou pe plan extern, mulți specialiști de peste hotare manifestîndu-și dorința de a se număra printre participanți.

— **REGULARITATEA ȘI SERIOZITATEA CU CARE SÎNT ORGANIZATE PRINCIPALELE COMPETIȚII INTERNE.** An de an, pe măsură ce interesul pentru handbal a crescut, principalele întreceri ale calendarului intern au devenit mai ample, atît prin numărul echipelor participante, cît și prin interesul stîrnit. Din acest motiv, s-a urmărit cu perseverență ca ele să reflecte corect stadiul de dezvoltare atins de handbal, ajungîndu-se la un sistem competițional stabil și eliminîndu-se orice exagerare ce ar fi putut apare în urma entuziasmului generat de bunele rezultate obținute pe plan internațional.

PUTERNICĂ AFIRMARE PE PLAN INTERNAȚIONAL

Pe aceste baze temeinice și beneficiind permanent de ajutorul și îndrumarea organelor de resort, handbalul a pășit cu curaj în arena internațională, afirmîndu-se cu tărie încă de la prima sa participare la o mare competiție. Astfel, în iunie **1956**, la Frankfurt pe Main, în R.F. a Germaniei, selecționata feminină **de handbal în 11 a țării noastre a cucerit titlul de campioană a lumii.** Întreaga comportare a handbalistelor române, vigoarea cu care ele și-au apărat șansa, valoarea jocului prestat, au stîrnit atunci admirația tuturor. **Acest excelent rezultat a fost repetat în 1960, în Olanda,** unde echipa României și-a apărat cu succes titlul, devenind, deci, a doua oară campioană mondială. Nu poate fi uitat faptul că, probabil, stimulați de comportarea excelentă a handbalistelor, **componenții echipei reprezentative masculine de handbal în 11** nu s-au lăsat nici ei mai prejos și, într-o companie dintre cele mai redutabile, **au ocupat locul secund, cucerind medaliile de argint la campionatul mondial din 1959 (Austria).**

Aceste prime succese au constituit un puternic imbold pentru toți cei ce activau în handbal și, se poate spune fără exagerare, că în perioada care a urmat s-a realizat deplina afirmare a handbalului românesc pe plan internațional. Începînd **din anul 1961,** cînd la Dortmund, **în finala celei de a IV-a ediții a campionatului mondial masculin de handbal în 7, victorioasă a ieșit selecționata țării noastre,** handbalul românesc, cu precădere cel masculin, s-a instalat în fruntea ierarhiei mondiale, oferind iubitorilor acestui sport, întregii mișcări sportive numeroase satisfacții. **În 10 ani, pe care unii specialiști de peste hotare îi numesc „decada de aur" a handbalului românesc, reprezentativa României a cucerit trei titluri de campioană a lumii** (1961, Dortmund, finala : România — Cehoslovacia 9—8, după două prelungiri ; 1964, Praga, finala : România — Suedia 25—22 ; 1970, Paris, finala : România — R.D. Germană 13—12, după două prelungiri) **și s-a clasat o dată pe locul III** (1967, Västeras în meciul pentru medaliile de bronz : România — U.R.S.S., 21—19, după o prelungire). Este, după cum se vede, un palmares impresionant, edificat prin luptă, prin dîrzenie, prin calități tehnice și tactice ireproșabile. Semnificativ în acest sens este faptul că, de două ori, echipa română a trebuit să lupte și în duble prelungiri pentru a deveni campioană mondială dar valoarea ei s-a impus și în aceste condiții.

La toate aceste victorii mai trebuie adăugat, ca un corolar, faptul că **în 1962 țara noastră a fost gazda celei de a III-a ediții a campionatului mondial feminin de handbal în 7, victoria finală revenind selecționatei României.** În plus, trebuie precizat faptul că **echipele masculine și feminine** de club și-au onorat cu regularitate participarea în „Cupa Campionilor Europeni", **cucerind de patru ori acest trofeu :** Știința București (feminin, 1960/1961), Rapid București (feminin, 1963/1964), Dinamo București (masculin, 1964/1965), Steaua (masculin, 1967/1968), **fiind de două ori și finaliste ale acestei dispute** (Dinamo București și Steaua).

★

După cum se știe la Jocurile Olimpice, selecționata masculină a țării noastre a ratat accesul în finala întrecerii (care i-ar fi putut aduce medalia de aur) din cauza înfrîngerii suferite în semifinale, la un singur gol diferență, în fața echipei iugoslaviei, cea care avea să ocupe primul loc. Medaliile de bronz cucerite de handbaliștii români cu acest prilej nu pot reflecta integral valoarea handbalului românesc, cu toate că, ținînd seama de dificultatea disputei, în clasamentul final acest loc poate fi considerat satisfăcător. Tocmai din acest motiv, conștienți că pot mai mult, antrenorii, jucătorii, întregul activ salariat și obștesc al handbalului nostru s-au angajat în această perioadă mai hotărît pe drumul realizării integrale, a valorificării depline a condițiilor de care mișcarea sportivă dispune în prezent, țintind viitoarele campionate mondiale și titlul olimpic la J.O. de la Montreal.

Stadionul Republicii din București. Vicepreședintele F.I.H. Charles Petit-Montgobert înmînează lui Josefina Ștefănescu, cupa de campioană a lumii, pe care selecționata țării noastre a cucerit-o, învingînd în finală reprezentativa Danemarcei.

RUGBY

CINE PREGĂTEȘTE LOTUL NAȚIONAL DE JUNIORI PENTRU CUPA NAȚIUNILOR F.I.R.A. ?

Opiniile noastre după ședința Biroului federal convocat pe această temă

Cu aproximativ patru luni înaintea disputării turneului pentru „Cupa națiunilor F.I.R.A." deschis formațiilor de juniori, în fapt un campionat european, Biroul Federației române de rugby a luat în discuție stadiul pregătirilor. Atenția care se acordă acestei probleme este temeinic motivată.

După cum se știe, ediția 1972 a competiției a revenit reprezentativei României, iar în 1973 cea mai mare întrecere rugbystică de juniori va fi găzduită de țara noastră. Cu alte cuvinte, o dublă obligație : aceea de a ne prezenta la nivelul succesului repurtat anul acesta și, totodată, de a valorifica șansa evoluției XV-lui nostru pe terenurile din țară.

Biroul federal a audiat, mai întîi, un raport privind activitatea desfășurată pînă acum de către colectivul de antrenori care a primit însărcinarea să coordoneze pregătirile. Operația, începută încă din primăvară, se află în plină desfășurare. A fost reconsiderat lotul și restrîns de la 35 la 27 de jucători. Printr-o selecție mai atentă decît în anii precedenți, s-au avut în vedere nu numai valorile existente în Capitală, ci și în diferite centre din țară (Constanța, Suceava, Iași etc). Lecțiile de pregătire au alternat cu jocuri-școală, meciuri de verificare și ședințe de pregătire moral-volitivă. În general, apreciază antrenorii, atmosfera în lot este bună, propice unui spor de calitate. În timpul care a mai rămas pînă la turneu pot fi realizate toate retușurile necesare, astfel ca să excludem posibilitatea unor eventuale surprize neplăcute.

De bună seamă că **este de salutat modul în care tinerii noștri jucători înțeleg să se pregătească, să răspundă importantei obligații ce le stă în față, aceea de a repeta, în aprilie, la București, succesul din anul acesta de la Roma. Trebuie să acordăm tinerilor noștri rugbyști în continuare toată încrederea, să le inspirăm o nestinsă pasiune pentru muncă, pentru autodepășire.**

Cine ar trebui să facă, în principal, aceasta ? Firește, colectivul de antrenori, alcătuit din **Nicolae Pădureanu, Nicolae Vizitiu și Sergiu Weisselberg,** toți profesori de educație fizică, specializați în activitatea cu juniorii. Colaborarea lor rodnică a facilitat, de altfel, **reușita din acest an în turneul pentru „Cupa națiunilor — F.I.R.A.".**

Era, deci, de așteptat ca această colaborare să continue și pe viitor, valorificînd experiența acumulată. Dar realitățile sînt cu totul altele. **Ședința Biroului federal a reliefat într-o bună măsură unele disensiuni existente, care pot avea repercusiuni profunde în viața lotului. Însăși autoritatea antrenorilor față de foarte tinerii lor elevi tinde să fie știrbită. Munca, se înțelege, nu mai poate avea eficiența dorită. Și timpul nu iartă...**

Membrii Biroului federal, în unanimitate, consideră că principalul aport în munca de pregătire a cadeților trebuie să-l aducă prof. Nicolae Pădureanu. Toate argumentele pledează pentru menținerea sa în fruntea colectivului de antrenori coordonatori: este o personalitate marcantă în rugbyul nostru, fost sportiv de performanță și un tehnician cu excelente rezultate pe plan competițional, totodată un pedagog cu recunoscute merite.

Împărtășim integral aceste aprecieri. De numele lui Nicolae Pădureanu se leagă nu numai bunele rezultate ale juniorilor obținute, anul acesta, în capitala Italiei, ci altele și mai convingătoare, în „contul" lotului de seniori al țării, la turneele întreprinse în anii 1955 și 1956 în Anglia, în partidele cu Franța. Cu experiența sa, cu capacitatea sa de organizare și în general cu calitățile ce le-a dovedit în domeniul instruirii sportive, Nicolae Pădureanu reprezintă o garanție că lotul de juniori al României va putea să reediteze în „Cupa națiunilor-F.I.R.A." succesul din 1972.

Dar lîngă el ? Cine ar fi în măsură să lucreze, să facă parte din colectiv ?

Sigur, **în cazul în care forul de resort nu va putea realiza o conciliere a pozițiilor antrenorilor N. Vizitiu** (care și-a înaintat și demisia) **și S. Weisselberg, atunci opinăm pentru numirea altora, poate cu virtuți la fel de mari ca și aceștia, tehnicieni care au lucrat sau lucrează cu elementele de perspectivă. Și încă cu bune rezultate : Mircea Leonte, Traian Doiciu, Mariana Lucescu, Nicolae Ștefu** (ultimul a format la Suceava un sportiv de reală perspectivă, I. Cojocaru, elev la Liceul economic). În orice caz, opinăm pentru a se definitiva cît mai repede colectivul de antrenori, așa încît procesul de pregătire să nu sufere. **Trebuie create, fără întîrziere, toate condițiile ca juniorii noștri să se afirme din nou în marele examen rugbystic din aprilie 1973, de la București.**

Tiberiu STAMA

POPICE

ULTIMA ETAPĂ A CAMPIONATULUI NAȚIONAL

La sfîrșitul acestei săptămîni, cele 40 de echipe participante la divizia **A** se vor alinia **pentru a IX-a etapă a competiției, ultima din tur.** Această confruntare finală din prima jumătate a campionatului este așteptată cu deosebit interes, întrucît în trei din cele patru serii se vor decide „campioanele" de toamnă. Doar în seria Sud a campionatului masculin se cunoaște de pe **acum lidera : Constructorul Galați** care, jucînd acasă cu Rapid București (locul II), are prima șansă de a obține cele două puncte.

În celelalte serii, fruntașele au de jucat, în deplasare, meciuri foarte grele, în care favorite sînt gazdele. Așa, de pildă, Laromet București (femei — seria Sud) evoluează pe arena Voința în compania formației campioane, Voința București, care va încerca tot posibilul să câștige, să mai urce în clasament, unde după etapa a opta ocupă un loc modest (6). Ocupantele locurilor 1 și 2 din seria Nord, Voința Cluj și Hidromecanica Brașov, ambele cu cîte 12 puncte, au de susținut partide dificile în deplasare. Prima joacă la Mediaș, iar cea de a doua la Arad. Calculul hîrtiei indică victorii ale formațiilor locale, astfel că Voința are șanse să-și păstreze locul I, deoarece are un număr mai mare de popice doborîte în partidele din deplasare.

În fine, un alt final pasionant, în seria Nord, la bărbați. Aici, după etapa a VIII-a se află la egalitate de puncte Voința Tg. Mureș și Jiul Petrila, noua promovată în divizie. Ambele echipe joacă în deplasare, unde, teoretic, nu pot cîștiga. Voința va evolua la Reșița, iar Jiul la Tg. Mureș cu C.F.R. Mai mult ca sigur că în aceste partide vor învinge gazdele și deci departajarea celor două fruntașe se va face după numărul popicelor doborîte în deplasare, acum net favorabil Voinței : 14941—14680. În această serie, șansa cea mai mare la locul întîi o are însă Voința Cluj care joacă acasă cu Electrica Sibiu și, în caz de victorie, va totaliza același număr de puncte (12) cu Voința Tg. Mureș și Jiul, dar după popicele doborîte va avea dreptul la primul loc (25375 pd).

Actuala campioană la băieți, Petrolul Ploiești, care ocupă locul 8 în clasament, are de susținut un joc relativ ușor, cu Constructorul București, dar nu poate urca mai sus de locul 6 în ierarhia formațiilor din seria Sud a campionatului.

Jocuri interesante vor avea loc și la Băicoi (Petrolul — Metrom Brașov în seria Sud — femei) și Brașov (Rulmentul — Flacăra Cîmpina în seria Sud — masculin).

BOX

LA ELECTROPUTERE, ÎN CĂUTAREA UNEI EXPLICAȚII...

Nu cu prea mulți ani în urmă, boxul craiovean reprezenta o forță în sportul cu mănuși din țara noastră. Selecționata Craiovei lupta, în cadrul campionatului național pe echipe, de la egal cu formațiile celor mai puternice cluburi din țară, Dinamo și Steaua. Dar, anii de glorie ai boxului de pe plaiurile oltenești se pare că au trecut. În cea mai mare competiție pe echipe a țării — Cupa F. R. Box — pugiliștii din Craiova au avut o prezență mai mult simbolică.

Rezultatele nesatisfăcătoare ale boxerilor craioveni în această competiție ne-au sugerat ideea unei vizite la sediul celei mai puternice secții din localitate, aceea a clubului Electroputere, în căutarea unei explicații.

Pe pugiliștii acestei secții i-am găsit în sala clubului, pregătindu-se sub supravegherea antrenorului **Gheorghe Duduleanu** în vederea meciului din cadrul ultimei etape din Cupa F. R. Box. Momentul a fost foarte potrivit, deoarece într-o asemenea împrejurare era prezent la antrenament întregul efectiv al secției de seniori. Dar tristă constatare... În rîndul elevilor maestrului care a călăuzit primii pași în activitatea pugilistică unor boxeri ca **Nicolae Giju, Constantin Iordache, Petre Deca, Ermil Constantinescu, Ion Vornicescu** și mulți alții, n-am găsit nici măcar un tînăr de la care să se poată aștepta viitoare performanțe. Cu o garnitură încropită, în care activează boxeri lipsiți de perspectivă, mulți dintre ei trecuți de vîrsta la care se practică în mod obișnuit sportul **(Gh. Constantinescu, M. Panait, F. Constantinescu)** echipa antrenată de Gh. Duduleanu nu putea spera la rezultate mai bune în competiția sus-amintită.

Surprinderea noastră a fost cu atît mai mare cu cît știam că, mai în fiecare an, la finalele campionatelor individuale de juniori, tineri pugiliști din Craiova au cucerit titluri de campioni naționali, ori s-au clasat în rîndul primilor trei la categoriile lor. **Paul Iancu, Ion Ruicu, Dumitru Livezeanu, Ion Popescu, Paul Dragu, Constantin Ștefanovici** sînt numai cîțiva dintre boxerii proveniți din Craiova remarcați cu ocazia competițiilor interne și chiar internaționale la care au participat. Cu toate acestea, clubul sportiv craiovean n-a reușit să încadreze în secția sa pe nici unul dintre acești tineri talentați. Cei mai mulți dintre pugiliștii sus-amintiți au părăsit locurile natale, îndreptîndu-se spre alte secții. Ultimul exemplu de acest gen îl constituie campionul de juniori din acest an și component al lotului național de tineret, **Constantin Ștefanovici** pe care l-am întîlnit la unul dintre ultimele sale antrenamente la Craiova. O săptămînă mai tîrziu l-am revăzut la Constanța, spectator la Cupa U.C.S.R., prilej cu care ne-a mărturisit că s-a transferat la Mangalia. Motivul : dorința de a se califica într-o profesie, de a avea condiții să practice sportul îndrăgit. La Craiova, acest lucru n-a fost posibil, deși promisiuni i s-au făcut. Timp de un an a lucrat ca muncitor necalificat, sperînd într-o calificare la locul de muncă... La sfîrșitul anului i s-a comunicat că nu este posibilă calificarea sa în profesia de electrician pe care dorea să o practice. În asemenea condiții, Ștefanovici a fost nevoit să plece de la Electroputere Craiova.

Nici ceilalți boxeri craioveni care activează în secția respectivă nu se bucură de prea multă atenție din partea conducerii clubului. Din cele relatate de antrenori (la juniori activează și **Mihai Goanță),** în cadrul clubului craiovean boxul nu este un sport îndrăgit. Nici conducerea C.J.E.F.S. Dolj nu se străduiește să producă o cotitură în viața boxului craiovean. În asemenea condiții, nu trebuie să ne mai mire faptul că sportul cu mănuși din Craiova — oraș cu frumoase tradiții — se găsește într-un evident regres.

Situația pare cu atît mai de neînțeles cu cît în rîndul locuitorilor orașului există numeroși oameni pasionați, care-și sacrifică o mare parte din timpul lor liber pentru mișcarea pugilistică din Cetatea Băniei, iar în rîndul tineretului se găsesc foarte mulți adolescenți care îndrăgesc acest sport al curajului și bărbăției. Chiar și acum, în grupa de juniori a clubului, antrenată de Mihai Goanță, se găsesc cîțiva tineri talentați ce s-au evidențiat la finalele juniorilor din acest an. Doi elevi ai antrenorului Goanță au devenit campioni naționali **(C. Ștefanovici,** despre care a fost vorba în aceste rînduri **și P. Dragu),** iar alți doi **(P. Căpriceanu** și **Fl. Ghiță)** au fost finaliști la categoriile lor. Patru finaliști dintr-o singură secție — trebuie să recunoaștem — nu este o performanță la îndemîna oricui. Și totuși, în secția de seniori a clubului Electroputere nu există boxeri de valoare...

Sperăm ca rîndurile de față să-i determine pe cei ce conduc destinele boxului din Craiova să-și schimbe optica față de unul dintre cele mai vechi sporturi olimpice, care are o bogată și frumoasă tradiție pe meleagurile oltenești.

Mihai TRANCA

Dezbaterea privind amplitudinea și eficiența rezervorului de performeri ai atletismului românesc

MAI SÎNT MULTE DE FĂCUT PENTRU CA UNITĂȚILE ȘCOLARE SĂ DEVINĂ NUCLEE DE BAZĂ ALE PERFORMANȚEI

...este de părere prof. EVELINE GHIMPU, directoarea Școlii Sportive de Atletism

Întrebările anchetei noastre sînt :

1. Producția din acest an a Școlii Sportive de Atletism — 26 de atleți solicitați la marile cluburi — este suficientă ?

2. Care trebuie să fie aria de selecție ?

3. Reprezintă actualul sistem de normare a activității profesorilor în domeniul performanței un etalon real al muncii lor ?

În cadrul dezbaterii privind amplitudinea și eficiența rezervorului de performeri al atletismului românesc prezentăm astăzi opiniile profesoarei **Eveline Ghimpu,** directoarea Școlii Sportive de Atletism din București.

1. Referindu-mă doar la număr, această recoltă anuală nu poate fi calificată drept satisfăcătoare. Trebuie spus însă că majoritatea atleților transferați în cluburile de performanță au categorii superioare de clasificare, unii dintre ei reprezentînd speranțe autentice ale atletismului nostru (Marin Iordan, Constantin Bădoi, Mariana Constantin etc.).

Avînd la început menirea de a dezvolta baza de masă a sportului de performanță, școlile sportive și liceele cu program de educație fizică au devenit treptat adevărate unități de performanță. O bună parte a componenților loturilor republicane de seniori și juniori nu numai că au trecut prin aceste forme de pregătire, dar au atins chiar în cadrul lor un înalt nivel de măiestrie sportivă.

Este necesar, cred, ca în aprecierea rezultatelor unităților școlare să ținem seama de anumiți factori obiectivi. Să nu uităm nici o clipă că lucrăm cu tineri în formare, care se pregătesc nu numai pentru atletismul de performanță ci și pentru a fi integrați în societatea noastră socialistă. Or, cerințele cresc pe zi ce trece în toate domeniile. Trebuie create condiții care să corespundă dezvoltării tînărului în formare intelectuală și fizică. Este necesar să avem în vedere timpul material afectat pregătirii intelectuale, pregătirii fizice, odihnei, recuperării, pentru ca tineretul să dea randamentul scontat la maturizare. Ca rezultatele muncii noastre, ale celor care activăm în cadrul Școlii Sportive de Atletism sau în celelalte unități atletice școlare să fie mai bune, este imperios necesar să îmbunătățim unele aspecte și condiții de pregătire : lecțiile de antrenament să se desfășoare pe baze științifice, iar activitatea fizică a tinerilor să fie mai atent urmărită de cadre medicale specializate ; trebuie crescută exigența în selecția pentru atletismul de performanță ; este absolut necesară o specializare cît mai strictă a profesorilor care se ocupă de pregătirea performerilor precum și micșorarea numărului de elevi pregătiți în același timp, astfel încît îndrumarea să fie cît mai atentă și mai competentă ; este necesară, de asemenea, mărirea numărului de ore afectate pregătirii, prin corelarea tuturor factorilor care pot contribui la aceasta ; trebuie create condiții optime de odihnă și de refacere după efort, cu o mențione specială în ceea ce privește alimentarea acestor tineri sportivi ; în sfîrșit, trebuie mărită răspunderea în urmărirea și îndrumarea pregătirii celor transferați la cluburile de performanță, pentru ca investițiile făcute să dea randamentul scontat.

În legătură cu cele spuse mai sus, cred că forma de organizare și baza materială create Liceului Central Experimentul de atletism din Cîmpulung Muscel corespund din toate punctele de vedere cerințelor actuale.

2. Școala Sportivă de Atletism angrenează anual în practicarea sistematică a atletismului peste 1 200 de elevi din școlile bucureștene. Aceștia sînt triați din aproximativ 12—15 000 de elevi văzuți într-un an, prin asistența la orele de educație fizică din școlile de bază sau veniți pe stadioane cu profesorii lor. Sperăm ca prin posibilitatea de a putea folosi și alte baze sportive — în afara stadioanelor „Tineretului" și „Viitorul" — să ne lărgim, practic, aria de selecție la întreg perimetrul Capitalei, iar numărul celor triați să crească considerabil.

3. Actualul sistem de normare a activității este bun pentru grupele de inițiere. Pentru grupele de performanță el trebuie modificat (am amintit la început printre condițiile necesare sporirii randamentului necesitatea lucrului cu mai puțini sportivi la acest nivel). Atunci eficiența școlii va crește și se va putea vorbi de rezultate planificate și realizate.

O SPORTIVĂ DE FRUNTE PĂRĂSEȘTE ARENA PE O UȘĂ DOSNICĂ. DE CE ?

Confesiunea maestrei emerite a sportului MARIA VICOL

9 iulie. Avionul de Varșovia aterizează la Otopeni. Printre pasagerii care coboară, se află și un lot de scrimeri și scrimere care participase la un concurs internațional la Katowice. Pentru unii dintre ei, acesta fusese puntea ce ducea la Olimpiada de la München, pentru alții...

Maria Vicol, floretista din echipa de aur a României, una din scrimerele care au dominat planșele mondiale mai bine de un deceniu, pășea abătută pe pista de beton a aeroportului. Abia tîrziu, cînd privirea îi întîlni două siluete familiare — soțul și copilul — un licăr de zîmbet îi lumină ochii mai întunecați ca oricînd. Un demaraj brusc și „Dacia" se angajă pe șoseaua ce ducea spre Capitală. De atunci, maestra emerită Maria Vicol, deținătoare a 5 titluri de campioană națională la individuale, medaliată cu aur și argint la C.M., cu bronz la J.O., n-a mai fost văzută în sala de antrenament...

„De atunci, din ziua reîntoarcerii de la Katowice, nimeni nu mai m-a căutat, nici un telefon n-a întrerupt scurgerea uitării. Și mult mai greu, infinit mai greu decît anii, te apasă uitarea celor care, pînă mai ieri, te înconjurau cu atenție. Cînd nu mai ești o rotiță în angrenajul ce aduce marea performanță, nu mai contezi nimic ? N-am fost niciodată o alintată și nici nu mi-a plăcut să mă îmbăt cu apă de trandafiri. Adolescența mea a însemnat sportul, tinerețea a fost dedicată, în exclusivitate, scrimei. De ce trebuie ca frumoasele amintiri ale acestor vîrste de aur să pălească sub povara regretelor ?

Nu vreau să discut criteriul selecției pentru Olimpiada de la München, deși cu mai puțin de o lună înaintea trialului considerat decisiv, de la Katowice, mă clasasem pe locul III la campionatele naționale, înaintea Olgăi Szabo, Ecaterinei Iencic și Suzanei Ardeleanu, deși la patrulaterul Franța — Italia — România — Ungaria am obținut cel mai bun procentaj la victorii. Ceea ce mi se pare inadmisibil este procedeul cu care un om este plasat, brusc, inapelabil, într-un con de umbră și lăsat de parcă acolo i-ar fi fost locul de cînd lumea ! Am trecut de 35 de ani sînt profesoară la Palatul Pionierilor, unde îndrum zeci și zeci de copii îndrăgostiți de scrimă și înțeleg — poate, chiar mai bine decît alții — procesul firesc de împrospătare a loturilor reprezentative. Dar intrării tineretului pe poarta mare trebuie să-i coincidă ieșirea celor vîrstnici — care și-au făcut cu pasiune datoria — pe o ușă dosnică ?

Retragerea din sport, pe care eu mi-am închipuit-o întotdeauna ca strălucirea medaliei unui învingător, nu trebuie să fie un act impus cu lipsă de tact, în mod nefiresc de dur. Nici pînă azi nimeni din cadrul federației n-a vorbit cu mine. Și sînt destui tovarăși acolo: secretar general, antrenor coordonator și antrenori de lot, metodist... Cei de la clubul unde activez de aproape 20 de ani, Progresul, mi-au dat telefon mult după Olimpiadă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, pentru a mă întreba dacă nu trag în campionatul pe echipe... Antrenorul Angelo Pellegrini îmi impută tăcerea. De ce aș forța lucrurile ? Floreta nu trebuie să țină loc de speraclu... Și, la urma urmei, dragoste cu sila nu se face, deși exemplul Liei Manoliu s-ar părea că mă contrazice. Aceste luni mi-au luat, efectiv, puterea de a reveni pe planșă altfel decît în postura de sfătuitoare a celor mici. Dar și aceasta cu inima îndoită...".

Această destăinuire, Maria Vicol mi-a făcut-o la Palatul Pionierilor, într-o sală unde tumultul a peste 300 de copii îi acoperea glasul sugrumat de emoție, dîndu-i iluzia, poate, că-și vorbește sieși. Un soliloc dureros, la care reporterul nu și-a permis să adauge altceva decît nedumerirea în fața eludării unui adevăr care-l credea împămîntenit pretutindeni în lumea sportului: onoarea și sensibilitatea, personalitatea performerului trebuie respectate, cel puțin cu aceeași scrupulozitate cu care i se cere acestuia să respecte planul de pregătire a performanței !

Este, în fond, o problemă de etică.

Paul SLAVESCU

DIN PARTEA BIROULUI F.R.B.

În ultima sa ședință de lucru, Biroul federal, luînd în discuție abaterile disciplinare de care s-au făcut vinovați unii boxeri, a hotărît să aplice următoarele sancțiuni :

— boxerul Victor Zilberman, de la Clubul „Steaua"-București : scoaterea din lotul reprezentativ, suspendarea de la orice activitate pe timp de 6 luni și interzicerea de a mai susține întîlniri internaționale pe termen de 1 an ;

— boxerul Horst Stump, de la clubul „Metalul"-București : suspendarea pe timp de 1 an de zile de la orice activitate ;

— boxerul Marian Culineac, de la clubul „Steaua"-București : interzicerea pe timp de 1 an de a mai face parte din loturi reprezentative și suspendarea de la orice activitate pe timp de 6 luni.

TIR

În „Cupa Bacăului"

JUNIOARA GEORGIANA OPRIȘAN (Unirea Focșani) A REALIZAT UN NOU RECORD LA ARMĂ STANDARD

La Bacău s-a disputat ultima competiție de tir în aer liber din acest an, tradiționalul concurs dotat cu „Cupa Bacăului". La cele două probe de pușcă — standard și aer comprimat — au fost prezenți țintași din Iași, Brașov, Focșani și Bacău. Întrecerile au fost dominate de țintașele de la Unirea Focșani (antrenor prof. Ion Oprișan) care au terminat învingătoare chiar și în unele probe ale seniorilor. Cu toate acestea Unirea Focșani nu figurează în clasamentul general deoarece — din motive obiective — trăgătoarele respective au întîrziat la concurs, rezultatele lor contînd numai în probele individuale.

Revelația competiției a fost junioara **Georgiana Oprișan** (Unirea Focșani), care a avut o comportare excelentă la proba de armă standard 60 focuri culcat, obținînd 595 de puncte, întrecînd astfel vechiul record al țării (junioare) care era de 592 p. Ea a mai cîștigat și proba de tref poziții, cu o cifră valoroasă.

Iată cîștigătorii probelor : **armă standard 60 f culcat juniori : Olia Toader (Constructorul Focșani) 577 p ; junioare : Georgiana Oprișan 595 p (nou record național) ; seniori : Vasilica Manea (Unirea Focșani) 591 p ; senioare : Tatiana Ilovici (Activul Brașov) 575 p. Armă standard 3×20 f juniori : Gh. Irimia (Letea Bacău) 498 p ; junioare : Georgiana Oprișan 553 p ; senioare : Aura Podaru (Unirea Focșani) 550 p ; seniori : Vasilica Manea 541 p. Pușcă cu aer comprimat 40 f juniori : S. Grosaru (Medicina Iași) 364 p ; junioare : Eva Olah (Activul Brașov) 349 p ; seniori : Tr. Cogut (Voința Iași) 361 p ; senioare : Aura Podaru 345 p.**

Clasament general : 1. Brașov 17 p, 2. Bacău 24 p, 3. Iași 25 p.

P. GORETI — antrenor

SÎMBĂTĂ ȘI DUMINICĂ, LA PLOIEȘTI, „CUPA PETROLUL"

Sala de scrimă de la stadionul Petrolul din Ploiești va găzdui, sîmbătă și duminică, o interesantă competiție la arme cu aer comprimat, „Cupa Petrolul", Vor participa toți fruntașii tirului nostru. Concursul contează ca o primă selecție în vederea alcătuirii loturilor pentru C.E. de sală din februarie 1973. Pe lista concurenților figurează și **Dan Iuga,** vicecampion olimpic la pistol liber și campion european la pistol cu aer comprimat.

SCRIMĂ

„CUPA SPERANȚELOR"

UN ÎMBUCURĂTOR AFLUX LA FLOREASCA II

Avînd drept scop formarea echipelor ce vor reprezenta Bucureștiul în apropiata finală pe țară a „Cupei speranțelor", întrecerile din Capitală au reunit, sîmbătă și duminică, în sala Floreasca II un impresionant număr de tineri trăgători : 86 la sabie și 40 la floretă-băieți. Acest îmbucurător aflux de tinerețe pe planșele de concurs dovedește preocuparea antrenorilor bucureșteni pentru formarea de noi și valoroase cadre pentru scrima noastră — așa cum au dovedit campionatele balcanice din acest an.

Disputa pentru primele locuri în clasamentele finale a prilejuit asalturi frumoase, de un bun nivel, la ambele probe. Atît la sabie, cît și la floretă, întrecerile au stat sub semnul echilibrului, fapt ce reiese și din barajele ce au fost necesare pentru departajarea primilor clasați. La floretă, a trebuit să se recurgă și la calcularea coeficienților primilor trei clasați, aceștia rămînînd și după baraj tot la egalitate de puncte.

Clasamente. **FLORETĂ BAIEȚI :** 1. P. Buricea (Șc. sp. nr. 1) 4 v d.b. (31—20) ; 2. M. Alexe (Șc. sp. nr. 1) 4 v d.b. (32—22) ; 3. B. Constantinescu (I.E.F.S.) 4 v d.b. (30—23) ; 4. L. Russu (Progresul) 2v ; 5. A. Fălticeanu (Universitatea) 1v ; 6. A. Marcvart (Cl. sportiv școlar) 0 v. **SABIE :** 1. C. Marin (Viitorul) 6v d.b. ; 2. E. Oancea (Viitorul) 6v d.b. ; 3. I. Pantelimonescu (Șc. sp. nr. 1) 5v ; 4. I. Dinu (Universitatea) 4v ; 5. M. Mustață (Viitorul) 3v ; 6. Șt. Dobre (Viitorul) 2v ; 7. D. Marin (Șc. sp. nr. 1) 2v ; 8. D. Alexandru (Șc. sp. nr. 1) 0 v.

Aurel ȘTEFAN — coresp.

LUPTE

MECIUL STEAUA — DINAMO SE DISPUTĂ SÎMBĂTĂ !

Ultimul act — decisiv — al campionatelor diviziei A de lupte greco-romane și libere, **turneul final,** va avea loc sîmbătă, duminică și luni, în sala clubului Progresul din Capitală. La acest turneu vor participa, cum este și firesc, echipele fruntașe, primele trei clasate în cele patru serii. Înaintea întrecerilor a fost așteptată cu mult interes, atît de antrenorii cît și de luptătorii echipelor finaliste, tragerea la sorți a partidelor.

Iată ce au decis sorții : **greco-romane — turul I :** Dinamo București — Vulturii Textila Lugoj, Progresul București — Steaua și Metalul București — Aluminiu Slatina ; **turul II :** Dinamo — Steaua, Vulturii Textila — Aluminiu și Progresul — Metalul ; **turul III :** Dinamo — Aluminiu, Steaua — Metalul și Vulturii Textila — Progresul ; **turul IV :** Dinamo — Metalul, Aluminiu — Progresul și Steaua — Vulturii Textila ; **turul V :** Dinamo — Progresul, Metalul — Vulturii Textila și Aluminiu — Steaua. **LIBERE, turul I:** Dinamo Brașov — C. S. Satu Mare, Dunărea Galați — Progresul București și Steagul roșu Brașov — Steaua ; **turul II :** Dinamo — Progresul, C.S. Satu Mare — Steaua și Dunărea — Steagul roșu ; **turul III :** Dinamo — Steaua, Progresul — Steagul roșu și C.S. Satu Mare — Dunărea ; **turul IV :** Dinamo — Steagul roșu, Steaua — Dunărea și Progresul — C.S. Satu Mare ; **turul V :** Dinamo — Dunărea, Steagul roșu — C.S. Satu Mare și Steaua — Progresul.